

Sagen sattes til forhandling.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Vi havde jo sidste år et forslag, om ikke helt af tilsvarende karakter, så dog i samme retning, fra hr. Aksel Larsen, og jeg kan i det store og hele henholde mig til de bemærkninger, jeg gjorde i den anledning. Jeg kan sige, at vi i regeringen stadig er af den opfattelse, at de meget væsentlige problemer, der vedrører vor NATO-politik, den side af vor udenrigspolitik, som hænger sammen med vort medlemskab af NATO, og som jo er blevet aktualiseret gennem de seneste begivenheder, efter vor opfattelse fortsat bedst kan drøftes i det udenrigspolitiske nævn. Når jeg siger „aktualiseret gennem de seneste begivenheder“, så hentyder jeg her til, at det standpunkt, den franske regering har indtaget over for NATO, betyder, at vi inden for Atlantpagten bliver nødt til at overveje de praktiske konsekvenser af den franske holdning. Det vil vedrøre organisationsapparatet, det vil have visse finansielle virkninger for os, men jeg tror ikke, at tidspunktet endnu er inde til at kunne vurdere rækkevidden af disse konsekvenser. Men vi vil fra regeringens side være meget villige til med folketingets partier at drøfte, hvorledes problematikken stiller sig, og hvilke konsekvenser den vil have for Danmark. Jeg vil derfor gå ud fra, at man på samme måde som sidste år henviser forslaget til behandling i et folketingsudvalg, hvor vi vil være parat til at give alle de oplysninger, som vi er i stand til at give. Jeg vil dog understrege det synspunkt, at jeg tror, at de egentlige politiske drøftelser om dette spørgsmål fortsat må ske i det udenrigspolitiske nævn.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Larsen): Jeg takker for ministerens udtalelser. Jeg har jo ingenlunde tænkt mig, at man i et sådant udvalg eller i en kommission — hvis vi får en kommission — skulle foretage egentlige politiske drøftelser. Det, vi har tænkt os, er, at folketinget må have en så god materialesamling som muligt om Danmarks sikkerhedspolitik, om vort forhold i NATO, om NATOs forhold, og hvilke andre problemer der ellers kunne være, men kun som en materialesamling, så folketinget vil være bedre rustet til at tage beslutning, når beslutning skal træffes,

hvad enten denne beslutning skal træffes på grund af den udvikling, der er sket som følge af det franske skridt, eller denne beslutning skal træffes, fordi man nærmer sig 1968 og 1969. Jeg formoder jo, at regeringen er i færd med at sammenstille visse materialer, men jeg går ud fra, at det er rimeligt, at folketinget har lejlighed til også at ytre sin mening herom. Jeg tror, det ville være det ideelle med en såkaldt parlamentarisk kommission, men vi kan jo forhandle om sagen i det udvalg, der formodentlig bliver nedsat i anledning af vort forslag til beslutning, og så se, hvad der kan gøres. Jeg er ganske klar over, at der kan føres forhandlinger i det udenrigspolitiske nævn; der kan vel også ved en og anden lejlighed føres forhandlinger her i salen, men det, det drejer sig om for os, er først og fremmest at være medvirkende til, at der stilles så meget oplysende materiale til folketingets rådighed som overhovedet muligt, sådan at folketinget ikke står i samme situation i 1968-69 som den, det stod i i 1949, da det, uden noget forvarsel og uden at få forelagt noget materiale, i løbet af 36 timer skulle afgøre sin stilling til Danmarks medlemskab eller ikke-medlemskab i en militær alliance.

Jeg går ud fra, at der er en hel række praktiske spørgsmål at tale om i forbindelse med dette, og sådanne samtaler eller sådanne forhandlinger kan efter mit skøn udmærket foregå i et udvalg, der nedsættes til behandling af vort forslag, og jeg går ud fra, at vi dér også kan have samråd med udenrigsministeren.

Jeg takker hermed for de af ministeren fremsatte udtalelser.

Frode Jakobsen: Forslaget er jo en gang, og jeg skal ikke belejre tinget med at gentage, hvad jeg sagde sidste gang; men det er jo rigtigt, at verden udenrigspolitisk er i bevægelse, som næsten aldrig før. Der er ingen, der kan vide, hvordan verden vil se ud i 1969, knap nok imellem hvilke lande fronten kan komme til at gå. Derfor er det jo ingen given sag, at NATO vil blive stående også efter 1969, i hvert fald ikke givet, at det bliver NATO i samme form.

Der er grund nok til eftertanke, og det er aldrig for tidligt at begynde at tænke, men vi mangler i dag de to vigtigste komponenter for at kunne tage stilling. Vi ved hver-